

Hvad gjorde folk i gamle dage?

Jo, de gikk, stod, satt, alltid med hendderne fulle av arbeide. Det lå i dem en opøvet trang til arbeide. Selvom de ikke hadde behov for det de gjorde, så fant de en tilfredsstillelse ved å være i aktivitet. Fra den årle morgenstund, til den sildige aftentime blev tiden anvendt.

Var det så noe å undres over at man vant over den store krise i 70-80-årene?

Men nu! Hvor er den opøvede trang til å virke? Den finnes, men ikke lenger så hyppig — ikke lenger så almindelig hos hvert enkelt individ. Mange føler like stor tilfredsstillelse ved å stå på et gatehjørne og spytte langt — bare de kan få levemåten like fullt. Dette er også en opøvet tilbøielighet hos den enkelte.

Nu er siste nytt på området tariffmessig underhold. Såsnart man mister sitt ordinære arbeide, skal man av det offentlige kunne kreve sin bestemte godtgjørelse. Hvem vil spørre etter en jobb? Hvem vil forsøke å tjene penge — om ikke mere så til snus! Nei, systemet krever ikke respekt for øket arbeidsenergi, og stimulerer ikke den enkeltes initiativ. Men stimulerer i motsatt retning.

Ingen ting er vel mere urettferdig enn at de villige skal lide for de dovnnes skyld, og intet er vel egnet til å drepe initiativ og foretagsomhet mer enn det.